

Mooi Tibet

TEKST: JUDITH VAN DE BOVENKAMP | FOTOGRAFIE: DOOJEE DORMA

Weidse plateaus, witbesneeuwde bergtoppen onder een azuurblauwe lucht, yaks die grazen aan de oever van een staalblauw bergmeer: het Tibetaanse hoogplateau kent een uniek landschap. De mysterieuze boeddhistische cultuur en het isolement van de rest van de wereld, maken dat velen gefascineerd zijn door 'Het dak van de wereld'. De Tibetaanse Doojee Dorma legde voor China Nu in prachtige beelden haar visie op haar thuisland vast.

Het Tibetaanse hoogplateau was ooit de bodem van een oceaan die China van India scheidde. Vijftig miljoen jaar geleden kwam de Indische tektonische plaat in botsing met de Euraziatische plaat, waarna het Aziatische hoogplateau zoals we dat nu kennen zich heel langzaam vormde. Volgens Tibetaanse overleveringen dook er uit deze reusachtige zee op een dag een vijfkoppige draak, die alles om zich heen dreigde te verzwelgen. Daarop verscheen er boven de zee een vijfkleurige wolk, die in vijf dakims, oftewel goede feeën veranderde, die het monster vervolgens versloegen. Zij veranderden het oosten van de zee in dichte wouden, het westen in vruchtbare grond, het zuiden in mooie tuinen en het noorden in eindeloze steppen. Hierna veranderden zij zelf in de vijf hoogste bergtoppen van de Himalaya. De witte top van de Mount Everest is in feite de Qomolangma, oftewel de Godinnenberg.

Wapperende gebedsvlaggen

Dit is slechts een van de vele legenden die bestaan binnen de Tibetaanse cultuur. Het is een unieke cultuur, die zich eeuwenlang zonder veel invloed van buitenaf heeft kunnen ontwikkelen. Ondanks de vele modernisering en het toenemende toerisme van de afgelopen jaren blijft het Tibetaanse hoogplateau met

*Yaks grazen op oneindig groene vlakten
en wolken werpen hun langwerpige
schaduw op het gras*

gemiddeld minder dan één inwoner per vierkante kilometer een extreem dunbevolkt, verafgelegen en ontoegankelijk gebied. Een vredig land zonder vervuiling, met schitterend besneeuwde bergtoppen, dat is het beeld dat veel mensen hebben van Tibet, een beeld dat in zekere zin ook klopt. In dit gebied heeft de unieke vorm van het boeddhisme die Tibet zo kenmerkt zich gevormd. In het landschap getuigen de vele kloosters, tempels, stupa's en de sutra 'O mani padme hum', die geschreven op manistenen en gebedsrollen overal opduikt, van het nog steeds levende geloof onder de plaatselijke bevolking. Hoewel het sinds kort verboden is om kinderen op te nemen in de kloosters, wordt dit nog oogluikend toegestaan. Jonge monniken in donkerrode gewaden mediteren, lezen gezamenlijk sutra's en worden onderwezen in de boeddhistische leer. Zelfs op de meest afgelegen plaatsen wapperen gebedsvlaggen in de wind.

Prachtige valleien en zoutmeren

De grote natuurlijke barrières en het politieke isolement waarin Tibetanen eeuwenlang leefden, heeft ervoor gezorgd dat de bevolking halverwege de twintigste eeuw nog een nagenoeg middeleeuws bestaan leidde. In het uitgestrekte noorden van het hoogplateau vindt je prachtige valleien en zoutmeren, waartussen de Tibetanen een nomadisch bestaan leiden. Vrouwen zitten buiten hun tent te spinnen en kinderen laten zich op karren met hun gehele bezit naar de volgende plaats van tijdelijke vestiging vervoeren. Yaks grazen op oneindig groene vlakten. De langwerpige schaduwen die de wolken over de grasvelden werpen, versterken het gevoel op het dak van de wereld te zijn. Dat de hemelsblauwe bergmeren zowel heilig zijn voor boeddhisten als hindoestanen is geen wonder. Zelfs de grootste atheïst kan niet onbewogen blijven tegenover zoveel onwereldse natuurpracht.

Volgens de legende dook uit de reus-achtige zee een vijfkoppige draak die alles om zich heen dreigde te verzwelgen
